

Tóth Krisztina

AZ ÁRNYÉKEMBER

Elég necces labdákat küldesz, édes,
ez az Adrien például nem jön át.
Így névre jó, csak testközelben éles,
mindezt nem azért mondom, csak: nahát.
Elállt végre – beszéljünk erről inkább –,
abbamaradt a többnapos eső.
Maradjunk annyiban, hogy *ez még*
nem volna baj, csak nem túl jóleső.
Jutott más is az éjszaka eszembe:
hogy a bólogató halogénlámpa,
itt kéne légy, hogy te is lásd, ha szembe
állok, kicsit az elveszett cicára
hasonlít, ahogy a fejét tartja.
Míg néztem, kikísérleteztem
egy kétarcú embert a falra,
egyik kezem a másik kezemben –
ez nyilván nem fog összejönni újból,
de én a helyedben vigyáznék magadra,
szóval egy kétarcú ember újból,
mintha imádkoznék, a falra,
hajnalban aztán valaki hívott, de téves,
az is lehet, hogy az a kétarcú ember,
hát van-e egy árnyéknak hangja, édes,
és mit csináljak a két szabad kezemmel?

Rába György

CSALÓDÁSOK

Jobbról-balról vastag falak
akkor is ha nem látszanak
egymás felé ujjperecek
össze azért sosem érnek
a tér amit rekesztenek
épp egy osztályrészbe férhet
histórikum e szűk közön

minden amihez nincs közöm
se vendégem se zsoldosom
gömbvillám az oldalamon
ki hitte Puskin fiai
még rám fognak csördíteni
s egyszer majd az értelmén át
törnek Descartes-ükunokák
és utitársam gömbölyű
szépsége hozzám az se hű
virradattól alkonyatig
apad tőpped ráncosodik
vágyamat itt a henye posta
téves címzéssel visszadobja
váltott arcú száz jövevény
tilos táblát tűz mind elém
hogy térnék ki az unt közön
folyvást beljük ütöközöm
szárnyatlan el sem repülök
jobb ha e versben megülök

SZÖSSZENET

Mi jár egy új napnak csak egy legyintés
minden nap nekem már szigorú intés
koraósz kése hasít fülbe orrba
de bolond ki tavaszról álmodozna
aprópénzét szórná szerzte a szélbe
egy élete végkielégítése
mit irigyeljek dacoskodva mondd hát
talán a kerti fiatal diófát
termett tavaly is idén is igéri
sebét kiforrja mintha volna férfi
de fűrőféreg emésztette bátyját
csonkolták majd legyintettek s kivágták